

щели да си ходят. Жетвата се забрави и селото прекара една безпокойна и безсънна нощ.

На другия ден петимата гранични войници стояха пред кръчмата на Къня. Те бяха стегнати за път, с раници, с пушките си в ръце. С себе си водеха и трите кучета. Едни след други насъбраха се всички от селото. Това бяха повечето жени, момичета и деца, разплакани и изплашени. Мъже имаше само няколко: Нейко кметът, дядо Маринко, Къню кръчмаринът, още няколко по-стари хора и Радуш раненият. Радуш беше войник, ранен в крака в боя при Люле-Бургас, и след излизането от болницата прекарваше отпуска си в село и носеше още своята униформа. Радуш, спокоен и мъжествен, високо увещавахе жените да не се плашат и да не бягат, защото, обясняваше той авторитетно, редовна войска не закача мирното население. Най-после, каквото и да стане, той сам ще бъде тук.

Войниците почнаха да се прощават. Къню кръчмаринът често търкаше очи с ръкава си и черпеше с ракия. Зачервени момичета едно след друго подаваха китки на войниците. Тогава успокоените за малко жени се разплакаха високо и безутешно. Запищяха пеленачетата.

— Що плачете, бе хора... — повтаряше Георги, един от войниците, синеок и хубав момък, сам просълзен, — що плачете? Никой